

РЕШЕНИЕ

№ 2425

гр. София, 04.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав, в
публично заседание на 10.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Аглика Адамова

при участието на секретаря Ани Андреева, като разгледа дело номер **2424** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145- 178 АПК.

Образувано е по жалба на П. Д. Д., председател на контролния съвет на Технически университет [населено място] срещу решение № 20/24.01.2012г. на Комисията за защита от дискриминация. Жалбоподателят твърди, че КЗД погрешно и тенденциозно възприела и тълкувала твърденията му. Сравнението, направено от него, е между всички хабилитирани лица, които са навършили 65 години и са сключили допълнителни споразумения преди датата на въвеждане на различната практика (27.10.2010 год.), които работят по силата на срочни договори, с възможност за удължаване определен брой пъти, и всички други хабилитирани лица, които са навършили 65 години и са сключили допълнителни споразумения след датата на въвеждане на новата дискриминативна практика (27.10.2010 год.), тъй като при тях ситуацията е различна и далеч по-благоприятна, а именно: те работят по силата на договори, които не са ограничени със срок, което им позволява и да заемат академична ръководна длъжност. Поради това жалбоподателят изтъква, че опитите на КЗД да определи правилно лицата, които са се намирали в сходно сравнимо положение, не са се увенчали с успех. Ето защо са изцяло неправилни всички правни изводи, до които съставът е достигнал, тъй като не е сравнил правилно лицата, които са се намирали в сходно и сравнимо положение. КЗД, въпреки задължението си по чл. 9 ЗЗД не приложила принципа за обръщане на тежестта на доказване. Жалбоподателят твърди, че в първоинстанционното производство е доказал факти, от които може да се изведе

обосновано предположение, че е налице дискриминация - хабилитираните лица, които са навършили възрастта от 65 г. и са сключили допълнителни споразумения преди 27.10.2010 г. са по-неблагоприятно третираны от страна на ответника, тъй като техните споразумения задължително са ограничени от модалитета срок, в сравнение с хабилитираните лица, които са навършили възрастта от 65 г. и са сключили допълнителни споразумения след датата 27.10.2010 г. Те се ползват с привилегията техните споразумения към трудовите им договори да не са ограничени със срок, което означава, че трудовите им договори продължават да се водят като безсрочни и това им дава пълното право както да заемат ръководни длъжности, така и да участват в органите за колективно управление на ГУС. Това по-неблагоприятно третиране се основава само и единствено на признака „възраст“, по смисъла на КЗД, тъй като навършилите по-рано възрастта от 65 г. хабилитирани лица са в по-неблагоприятно положение от хабилитираните лица, които са навършили тази възраст след датата 27.10.2010 г. В резултат на по-неблагоприятното третиране по признак „възраст“, дискриминираните лица са претърпели вредоносен резултат, а именно: предложените допълнителни споразумения от страна на ГУС са ограничени със срок, извадени са от органите за колективно управление, като и тези, които са били на ръководни длъжности са с прекратен мандат.

Решението на КЗД било постановено без да се обсъдят всички доказателства и всички обстоятелства по преписката. Съставът на КЗД избирателно ценил наведените доказателства и стигнал до грешни изводи. Жалбоподателят изтъква, че поради броя и убедителността на доказаните обстоятелства, тежестта на доказване се прехвърля върху ответника в производството пред комисията. Върху него пада задължението да опровергае този извод, като оправдае установената разлика в третирането с обективни причини и така докаже, че дискриминация не е налице. В първоинстанционното производство ответникът не провел такова доказване, не оспорил твърдението за дискриминация изрично. Съставът на КЗД бил объркан при постановяването на акта си, като допуснал множество противоречия. Неправилно било възприето, че началото на диференцирания подход към част от хабилитираните преподаватели, който поставя и началото на дискриминационната практика настъпва след датата 27.10.2010 г. - дата на която се е провело заседание на Академичния съвет на Техническият университет - [населено място] (ГУС). Всъщност дискриминацията се твърди след посочената дата, като за периода преди настъпването ѝ са дадени детайлно описание, разяснения и доказателства, които показват как се е прилагал законът и какво е било положението на хабилитираните преподаватели, които са навършвали възрастта от 65 г. преди посочената дата. В решението се съдържали неправилни и неотнормирани към спора изводи, дължащи се на непознаване на спора и представените доказателства. Изводът на КЗД, че не са представени необходимите убедителни доказателства, че ответникът е извършил подбуждане към дискриминация, не е подкрепен с нито едно разсъждение в тази посока. КЗД, за да подкрепи своята несъстоятелна теза се опитал да изопачи очевидните изводи, до които достига Съда на Европейския съюз (СЕС) в своето решение. Според СЕС удължаването на трудовите договори с хабилитираните преподаватели, които са навършили 65-годишна възраст, може да бъде само на срочна база. Поради това жалбоподателят моли да се отмени обжалваното решение, поради съществени процесуални нарушения, неправилност и необоснованост, противоречие с материалния закон и съдът да постанови решение, с което: да признае, че поведението на ответника, изразяващо се в по-неблагоприятното третиране на хабилитираните лица,

които са достигнали възрастта от 65 г. и са сключили допълнителни споразумения за удължаване на трудовите им договори преди датата 27.10.2010 г., отколкото хабилитираните лица, които са достигнали възрастта от 65 г. и са сключили допълнителни споразумения за удължаване на трудовите им договори след датата 27.10.2010 г., съставлява пряка дискриминация, основана на признака „възраст“, тъй като ако бяха достигнали възрастта от 65 години по-късно, хабилитираните лица щяха да имат възможността да се ползват от новата по-благоприятна практика, въведена от ответника, пък била тя и незаконосъобразна, като на основание личното им положение след навършването на възрастта също са търпели дискриминация, причинена от ответника. Искане се също съдът да признае, че поведението на ответника в производството пред КЗД, в качеството му на председател на колективния орган - Академичен съвет, изразяващо се в пряко и умишлено насърчаване, даване на указание към извършване на дискриминация на Академичния съвет, съставлява формата на дискриминация „подбуждане“, с което пряко и умишлено е подбудил АС да извършва пряка дискриминация, основана на признака възраст във вр. с признака лично положение, предвид своята председателска позиция, в нарушение на чл. 5 ЗЗотД; да бъдат наложени съответните санкции на ответника за извършената дискриминация с оглед спазването на законите, уреждащи равенство в третирането. Претендират се направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация оспорва жалбата.

Съдът, след като се запозна с представените доказателства, доводите и възраженията на страните и ги прецени в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството по преписка № 8/2011 г. пред Комисията за защита от дискриминация е образувано с Разпореждане № 27 от 19.01.2011 г. на Председателя на Комисията по жалба с вх. № 44-00-95/13.01.2011 г. на доц.д-р П. Д. Д. като представляващ Контролния съвет на ТУ С. срещу ректора на ТУ - проф.д-р инж. К. В.. Твърди се, че той целенасочено въвел нова практика по удължаване на трудовите договори на хабилитираните преподаватели за неопределен срок, с което да им позволи да придобият правото да се кандидатират и да заемат ръководни длъжности. В жалбата са наведени оплаквания за осъществена от ответника по жалбата дискриминация по признак „възраст“. Видно от декларацията от 13.01.2011г., П. Д. е [дата на раждане] и към момента на подаване на жалбата, както и към настоящия момент, не е навършил 65 годишна възраст.

Представена е заповед № 4186/04.12.2007г. на проф. д-р инж. К. В., ректор на ТУ-С., с която е обявен състава на контролния съвет за мандата 01.12.2007г. – 20.11.2011г., включително определянето на доц. П. Д. за председател на КС. Видно от протокол № 1 от 25.10.2007г. за ректор на Техническия университет – С. е избран проф. К. В..

Предвид оплакванията за дискриминация по посочения признак „възраст“ образуваната преписка № 8/2011 г. е разпределена за разглеждане на пети постоянен заседателен състав, специализиран по признаци увреждане, възраст, сексуална ориентация и семейно положение.

Към жалбата са приложени жалба до министъра на образованието, младежта и науката, с четири номерирани приложения към нея, четири протокола от заседания на КС, адресирани до ректора на ТУ С., Протоколи с решения на АС № 10 и № 11 от 2010 г., Доклад от 18.10.2010 г. на Председателя на Общото събрание на ТУ-С. доц.д-р инж Д. А. с предложение за провеждане на Общо събрание за частичен избор на ректор,

Доклад от 06.12.2010 г. на Председателя на КС доц.д-р П.Д. относно решения на АС от 27.10.2010 и 24.11.2010 и предложение за провеждане на частични избори за ректор, Извадка от Протокол № 12/15.12.2010 г. с решение по т. 7, съгласно което АС не приема предложението за промяна на дневния ред на Общото събрание, насрочено за 17.02.2011 и разглеждане на въпроса за частичен избор на ректор, три броя трудови договори без имена, копия от промените на чл. 31 на Закона за висшето образование, копие на Решение от 18.11.2010 г. на Съда на европейската общност по съединени дела С-250/09 и С-268/09, изх. № 21-00-237 изх. № 21-00-238 от 04.11.2010 г., подписани от Председателят на КС доц.д-р Д. и адресирани до ректора на ТУ-С., както и Декларация по чл. 6, ал. 2, т. 2 от ППКЗД. В становищата, изходящи от контролния съвет на ТУ, неколккратно са правени оплаквания във връзка с обстоятелството, че три конкретни лица - К. И., И. Б., Б. Т., навършили 65 години в края на 2010г., продължават да заемат ръководни длъжности в университета, докато други лица - С. С., Р. П., В. Ж., навършили посочената възраст в по-ранен момент, са освободили заеманите от тях ръководни длъжности. Представени са допълнителни споразумения на Б. Т. и И. Б., сключени след 27.10.2010г. за удължаване на трудовите им правоотношения за неопределено време, при заемани ръководни длъжности. Относно доц. К. И., навършил 65 години на 26.10.2010г., е представено допълнително споразумение от 2008г. и заповед за прекратяване на трудовото правоотношение от 25.03.2011г., като последната заемана от лицето длъжност е била директор.

От приложения протокол № 10/27.10.2010г. и № 11 от 24.11.2010г. от заседания на Академичния съвет на ТУ-С. е видно, че са взети решения за удължаване на трудови договори на хабилитираните лица В. К., Е. Р. Р., А. Б., Т. Т., Г. С., К. В., Б. К., А. М., Н. К. за срок от една година. Относно А. Б. са представени допълнителни споразумения за удължаване на трудовото правоотношение от 29.09.2010г. за определено време и от 13.12.2010г. за неопределено време.

Към становището на проф. В. по жалбата са приложени писмени доказателства от кореспонденция на ТУ-С. с държавни органи по повод прилагането на § 11 от ПЗР на ЗВО и конкретни разяснения на МТСП по прилагането на спорните норми - Становище от 07.02.2011 г. на МТСП, Становище от 02.02.2011 г. на М., Писмо № 67-25 от 24.03.2005 г. на МТСП.

С допълнително споразумение № I-1398/09.11.2010г. към трудов договор № I-51 от 14.01.1976г. на работник с общ трудов стаж 43 години и 25 дни, трудовият договор на лице на длъжност директор ЦНСДО е продължен за неопределено време – първо удължаване при условията на §11 ПЗР ЗВО. Споразумението е подписано от Ректора проф. В.. В този смисъл е сключено и допълнително споразумение за удължаване на трудовия договор за неопределено време, от 03.11.2010г. към трудов договор № 1507/24.06.1974г. за лице с общ трудов стаж 40 г., 4 месеца и 2 дни, на длъжност доцент аналитични специалности, подписан от ректора и работника. С допълнително споразумение № I-581/02.06.2010г. към трудов договор № 1288/08.10.1968г. е продължено трудовото правоотношение с декан, професор аналитични специалности, но за определено време от 16.06.2010г. до 16.06.2011г. Споразумението е подписано от ректора и работника.

В молба вх. № 44-00-2666 от 11.07.2011г. жалбоподателят, както и Д. С., Н. К. и Й. Г. са изтъкнали нови факти. Посочили са, че след въвеждане на обсъдената по-горе практика, посочените три физически лица са лично засегнати. По отношение на Д. С. се твърди, че въпреки удължаването на неговия трудов договор като безсрочен, той

доброволно напуснал длъжността ръководител катедра, уверен в незаконосъобразността на създадената след 27.10.2010г. практика. След това името му било премахнато от списъка на общото събрание. По този начин по отношение на него било осъществено по-неблагоприятно третиране по признак лично положение. Н. К. и Й. Г. поддържат, че след 27.10.2010г. на са били включени в списъка на общото събрание на съответния факултет.

С тези жалби са били представени и нови доказателства. Видно от извадка от протокол № 6/26.05.2010г. на Академичния съвет на ТУ трудовият договор на Н. К. е продължен за една година, считано от 15.11.2010г. Представен е списък на членовете на ОС на ТУ от МТФ, съответно от 09.02.2010г. и от 27.01.2011г. В първия списък фигурира името на Н. И. К., а във втория – не.

Видно от извадка на протокол № 10/27.10.2010г. на АС, договорът на доц. Д. К. С. се продължава за една година. С допълнително споразумение № I-304/28.02.2011г. трудовият договор на Д. К. С., на длъжност ръководител катедра е продължен за неопределено време, а с допълнително споразумение от 16.03.2011г. заеманата длъжност е променена от ръководител катедра на доцент. Името на доц. Д. К. С. фигурира в утвърдените списъци на членовете на ОС на ТУ – Електротехнически факултет от 03.02.2011г. и 10.02.2010г., но не фигурира в утвърдения списък от 14.03.2011г. Името на Е. Р. Р. фигурира и в трите списъка.

От представените по делото допълнителни споразумения и списъци на членове на Общото събрание на ТУ от МТФ е видно, че проф. Г., чието трудово правоотношение е продължено на 02.06.2010г. за срок до 16.06.2011г. не е включен в списъчния състав на общото събрание на факултета, в който е професор, към 27.01.2011г., докато към 09.02.2010г. името му е фигурирало в него.

В откритото заседание на 11.07.2011г. адв. Б. е заявила, по указания на председателя на състава, че ще призове лицата С., К. и Г. само като свидетели, т.е. техните жалби са били оттеглени за разглеждане в това производство. Писмените доказателства към молбата от 11.07.2011г. обаче са били приети. Исканията за изслушване на свидетели също са били оттеглени.

В заседанието на комисията са били представени допълнителни споразумения от 24.02.2010г. и 23.02.2011г. на Т. Б. Т., професор, съответно за определено време – една година и за неопределено време. Представени са извадки от протокол № 4/31.03.2010г., № 9 от 28.10.2009г., № 6 от 26.05.2010г., № 5 от 28.04.2010г., № 7 от 23.06.2010г. От всички тях е видно, че всички решения за продължаване на трудовите правоотношение на доценти и професори са за срок от една година. на Академичния съвет на ТУ.

Докладчикът по преписката е изготвил доклад –заключение, приложено към преписката.

С оспореното решение № 20/24.01.2012г. , пети специализиран постоянен заседателен състав на КЗД е отхвърлил жалбата. Без да посочва изрично какви факти възприема за установени, отвтеникът е коментирал твърденията на подателя на сигнала като несъстоятелни. Приел е, че не са доказани факти, от които може да се направи извод, че равното третиране е нарушено.

Съдът намира, че от събраните пред КЗД доказателства може да се изведе следната фактическа обстановка: Всички представени решения на академичния съвет касаят удължаване на трудовите правоотношения на хабилитирани преподаватели, навършили 65г. за срок от една година. Съдържанието на решенията не е променено след 27.10.2010г. В резултат на решенията със съответните хабилитирани лица са сключвани

допълнителни споразумения за удължаване на трудовите правоотношения, като до 27.10.2010г. те са обвързани с определен срок, а след тази дата са сключвани като безсрочни. Хабилитираните лица Н. К. и Й. Г. не фигурират в списъка на общото събрание на съответния факултет, съставен след датата 27.10.2010г. Д. С. фигурира в два от списъците, съставени след тази дата, а в един не фигурира. Е. Р. Р. фигурира във всички списъци на общото събрание, представени по делото и съставени както пред, така и след 27.10.2010г. Всички тези лица са хабилитирани преподаватели, навършили 65 години, чийто трудови правоотношения са удължени.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице с правен интерес.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението е постановено от компетентен орган – Комисията за защита от дискриминация, V специализиран състав, конституиран съгласно разпореждане № 27/19.01.2011г. на председателя на КЗД и заповед № 47/28.01.2011г. на председателя на КЗД, на основание чл. 54 ЗЗД. При постановяване на решението е спазена изискуемата форма съгласно чл. 66 ЗЗД, като същото съдържа наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, диспозитивна част, в която се определят видът и размерът на санкцията или принудителната административна мярка, ако такава се налага, пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва.

При постановяване на решението не е допуснато нарушение на процесуалните правила. Производството пред комисията е образувано въз основа на жалба вх. № 44.00.95/13.01.2011г., която правилно е счетена за сигнал по смисъла на чл. 50, т.3 от закона, тъй като П. Д. не е лице, засегнато от твърдяната дискриминация / тъй като не е навършил 65 години/. Сигналът е отговарял на изискванията на чл.51 от закона, не са съществували процесуални пречки по смисъла на чл. 52.

Извършена е процедура по проучване по смисъла на чл. 55 от закона. На страните е дадена възможност за становище и представяне на доказателства. След приключване на проучването на страните е дадена възможност да се запознаят със събраните материали.

В съответствие с чл. 60, ал.1 ЗЗД докладчикът е изготвил заключение и е насрочено открито заседание, за което страните са призовани. На 11.07.2011г.е проведено открито заседание.

Разпоредбата на чл. 4 ЗЗД въвежда забрана за всяка пряка или непряка дискриминация, основана на лично или обществено положение или възраст. Пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Непряка дискриминация е поставяне на лице на основата на признаците по ал. 1 в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. Съгласно чл. 5, подбуждането към дискриминация също се смята за дискриминация.

Съдът счита, че в производството е безспорно установено и не се спори между страните, че след 27.10.2010г. трудовите договори на хабилитирани преподаватели от Техническия университет, навършили 65 години, са били удължавани за неопределен период от време. До тази дата, трудовите договори на лица със същия статут и възраст са били удължавани за срок от една година. Обаче, повторното удължаване на трудови договори на лица, с които вече са сключени допълнителни споразумения за определен срок, е вече за неопределено време. Жалбоподателят сам е представил доказателства, че с Т. Б. Т. и А. Б., чиито трудови правоотношения са били продължени за срок от една година преди 27.10.2010г., са сключени нови споразумения след тази дата, с които трудовите им правоотношения са удължени за неопределено време. Ето защо съдът приема, че в случая не е налице различно третиране във връзка със срока на удължаване на трудовите правоотношения, тъй като след датата 27.10.2011г всички допълнителни споразумения, включително касаещи „заварени положения” са сключвани за неопределен срок.

Обстоятелството, че преди 27.10.2010г. хабилитираните лица, навършили 65 годишна възраст са освобождавали ръководните си постове, само по себе си не сочи на различно третиране, защото по този начин се е постъпвало по отношение на всички. При така създадената практика в университета / без да се обсъжда доколко тя е съобразена със ЗВО/, различно третиране би било налице, ако след 27.10.2010г. бъде отказано на хабилитирано лице да заеме ръководна длъжност само заради това, че трудовият му договор е удължен преди тази дата като срочен, а за сметка на това се позволи такава длъжност да бъде заета от хабилитирано лице, чийто срок на трудовото правоотношение е удължен след 27.10.2010г.

Твърди се, че доц. С. С. и доц. Р. П. са освободили своите длъжности при навършване на 65 годишна възраст, както и други преподаватели са сторили същото след 2006г. Не се установява обаче това да е станало след 27.10.2010г. Проблемът, който е породил спора в случая, очевидно е свързан с възможността проф. К. В., доц. К. И., доц. И. Б., доц. Б. Т. да продължат да заемат ръководните си длъжности след навършване на 65 години. Този спор обаче е трудовоправен, а не от полето на дискриминационното третиране. Той е и извън компетентността на КЗД, която не се занимава с разрешаване на трудови спорове.

Действително установи се от събраните доказателства, че хабилитираните лица Г., К., С. не са били включвани в списъчния състав на съответните общи събрания след датата 27.10.2010г. В същото време друго хабилитирано лице – Е. Р. Р., също навършил 65 години, фигурира в тези списъци. Следователно, макар само в този конкретен случай да е налице различно третиране, то не е основано на признака възраст и не е следствие от твърдяната от жалбоподателя практика. Освен това жалбите на посочените три лица за дискриминация по признак лично положение не са разгледани от КЗД и в тази част протокола от заседанието на КЗД не е обжалван.

Съгласно § 11 ПЗР на Закона за висшето образование, по предложение на катедрения съвет и съвета на основното звено и/или филиала, след решение на академичния съвет трудовите договори с хабилитираните лица, които заемат длъжността "професор", при навършване на възрастта по [чл. 328, ал. 1,](#)

[т. 10](#) от Кодекса на труда могат да бъдат удължени за срок една година, но за не повече от три години, а за хабилитираните лица, които заемат длъжността "доцент" - за срок една година, но за не повече от две години. Разпоредбата на чл. 48, ал.1 ЗВО предвижда, че длъжностите на научно-преподавателския състав във висшите училища са, за хабилитирани преподаватели - доцент и професор, а чл. 54 в последната си редакция гласи, че длъжностите по [чл. 48, ал. 1](#) с изключение на длъжността "асистент" се заемат с трудов договор за неопределено време.

Независимо какво е записано в допълнителните споразумения за удължаване на трудовите договори, хабилитираните преподаватели, навършили 65 годишна възраст, могат да заемат длъжностите си за срок не по дълъг от посочения в §11 ПЗР ЗВО. Тяхната възможност или невъзможност да заемат ръководни длъжности по смисъла на ЗВО е същата, както и на тези лица, в чийто допълнителни споразумения изрично е записано удължаване на трудовите договори за определен срок. Извън предмета на настоящия спор и компетентността на административния съд е обсъждането на въпроса дали хабилитираните лица, упражняващи професията си след навършване на 65 годишна възраст могат да заемат ръководни длъжности. Какъвто и да е отговорът на този въпрос, той е еднакъв по смисъла на закона за преподавателите от ТУ, чийто трудови правоотношения са продължени както до датата 27.10.2010г., така и след тази дата.

Правилен е изводът на КЗД, че решението на Съда на ЕС по свързани дела С-250/09 и С-268/09 няма отношение към настоящия спор. Преди всичко, Съдът на ЕС не се занимава с това да тълкува националното право. При зададения от запитвания съд преюдициален въпрос, той е отговорил, че европейското законодателство допуска национално законодателство като въведеното с §11 ПЗР ЗВО. Това обаче не означава, че европейското законодателство допуска удължаването на трудовите договори на българските професори и доценти след навършване на 65г. възраст единствено и само като срочни, а не и като безсрочни. СЕС се е произнесъл относно тълкуването на европейското законодателство, като е посочил, че то допуска националната правна норма на §11 ПЗР ЗВО, без да се твърди, че това е единствената допустима редакция на този текст. Акцентът в решението пада върху възможността за удължаване на срока. Въобще не се коментира въпросът дали това може да стане със срочен или с безсрочен трудов договор.

Задачата на КЗД също не е да се произнесе относно това законосъобразно ли е хабилитираните преподаватели след навършване на 65-годишна възраст да заемат длъжността си по безсрочен договор. Този спор, както вече се посочи, е трудов и е извън нейната компетентност. Относимият към спора е въпрос е дали въведената в ТУ – С. практика / независимо дали е съобразена със ЗВО/ е дискриминационна. На този въпрос е даден правилен отговор, при събраните доказателства.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. На основание чл. 143, ал.4 АПК жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. Липсват доказателства за плащане на договореното възнаграждение на адв. М. от страна на К. В. / в договора за правна защита и съдействие не е

отбелязано плащане на сумата/, поради което претенцията за тези разноси е неоснователна.

Воден от горното Административен съд София-град

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Д. Д., председател на контролния съвет на Технически университет [населено място] срещу решение № 20/24.01.2012г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА П. Д. Д. да заплати на Комисията за защита от дискриминация съдебни разноси в размер на 150 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: